

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΒ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1197 ²	Κυριακὴ Ι' Ματθαίου (Ματθ. 17,14-23) 9 Αὐγούστου 2015 (2005)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
---	---	---

«Ἔως πότε ἀνέξομαι ὑμῶν;»

(Ματθ. 17,17)

«Ἔως πότε ἀνέξομαι ὑμῶν;», ἕως πότε θὰ σᾶς ἀνέχωμαι, ὡς πότε θὰ σᾶς ὑποφέρω; **Τίνος, ἀγαπητοί μου, εἶνε ἡ φωνὴ αὐτή;**

Εἶνε τοῦ δυστυχισμένου πατέρα, ποὺ βλέπει τὰ παιδιά του νὰ βαδίζουν σὲ ἄσχημο δρόμο καὶ στενοχωριέται; Εἶνε τὸ παράπονο μιᾶς **μάνας**, ποὺ κοπίασε γιὰ ν' ἀναθρέψη τὰ παιδιά της, κ' ἔπειτα τὰ βλέπει νὰ βαδίζουν ἓνα δρόμο τρισάθλιο καὶ καταριέται τὴν ὥρα ποὺ τὰ γέννησε; Εἶνε τὸ παράπονο τοῦ **ποιμένος**, ποὺ βλέπει τὰ πνευματικά του παιδιά νὰ μὴ βαδίζουν τὸ δρόμο τῆς τιμῆς καὶ τῆς πίστεως; Εἶνε τὸ παράπονο τοῦ **ιεροκήρυκος**, ποὺ ἀναστενάζει γιὰ τὴν ἀσέβεια τῶν χρόνων του; Εἶνε φωνὴ **προφήτου, ἀγγέλου, ἀρχαγγέλου;**

Ὁχι. **Εἶνε ἡ φωνὴ τοῦ Χριστοῦ** (Ματθ. 17,17). «Ἔως πότε θὰ σᾶς ἀνέχωμαι;». Περίεργος λόγος. Πολλοὶ σκανδαλίζονται. Μοιάζει τὸ παράπονο αὐτὸ τοῦ Χριστοῦ μὲ τὰ λόγια ἐκεῖνα ποὺ εἶπε πάνω στὸ σταυρό: «**Θεέ μου Θεέ μου, ἵνατί με ἐγκατέλιπες;**» (Ματθ. 27,46). Ἀλλὰ ἡ ἀπορία καὶ τὸ σκάνδαλο διαλύεται, ἂν σκεφθοῦμε ὑπὸ ποῖες συνθήκες ἐλέχθησαν αὐτά.

Τὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο μιλάει γιὰ ἓνα δυστυχισμένο **παιδί**. Ἦταν ἄρρωστο; Κάτι χειρότερο· **ἐσεληνιάζετο**. Νόμιζαν δηλαδὴ οἱ ἄνθρωποι, ὅτι αἰτία τῆς ταλαιπωρίας του εἶνε ἡ σελήνη, ἡ πανσέληνος. Αὐτὰ ὅμως εἶνε ἔργα Θεοῦ· καὶ ποτὲ ἔργο Θεοῦ δὲν εἶνε αἰτία κακοῦ. Αἰτία τῆς ταλαιπωρίας τοῦ παιδιοῦ ἦταν ὁ διάβολος. Ὅταν τὸ ἔπιανε ἡ κρίσι ἀφρίζε, ἔπεφτε κάτω, σπαρταροῦσε· κ' ἔπεφτε ἄλλοτε στὸ νερὸ νὰ πνιγῇ, ἄλλοτε στὴ φωτιὰ νὰ καῖ.

Σύμφωνα μὲ τὴν ἀγία Γραφή, **παραχωρεῖ ὁ Θεὸς** στὸν διάβολο νὰ εἰσβάλη μέσα μας, γιὰ νὰ δοκιμαστοῦμε. Ἡ εἰσβολὴ αὐτὴ διαταράσσει τὴν ἁρμονία ψυχῆς καὶ σώματος καὶ προκαλεῖ διάφορες ἀσθένειες. Τὸ βλέπουμε αὐτὸ σαφῶς στὸ βιβλίον τοῦ Ἰώβ.

Δυστυχισμένο ἦταν τὸ παιδί. Ἀλλὰ πιὸ **δυσ-**

τυχισμένος ὁ πατέρας. Τὸ ἔβλεπε καὶ καιγόταν. Πῆγε σὲ γιατροὺς, πῆρε φάρμακα, μεταχειρίσθηκε κάθε ἀνθρώπινο μέσο.

Τελευταῖα ἀπ' ὅλα θυμήθηκε τὸ Χριστό. Ἔπρεπε νὰ πάη πρώτα στὸ Χριστό· γιατί ὁ Χριστὸς εἶνε παραπάνω ἀπ' τοὺς γιατροὺς καὶ τὰ φάρμακα, εἶνε ὁ ἰατρὸς τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων. Ἀλλὰ ὁ δυστυχῆς τὸν θυμήθηκε τελευταῖο, καὶ μάλιστα **ὄχι μὲ μεγάλη πίστι**. Εἶπε· Ἀφοῦ τὰ δοκίμασα ὅλα (γιατροὺς, φάρμακα, μάγια...) καὶ δὲν κατώρθωσα τίποτε, ἄς πάω καὶ στὸ Χριστό, μήπως κάτι κάνη αὐτός...

Πῆγαινε λοιπὸν ὁ πατέρας **μὲ ἀμφιβολία** γιὰ τὴ δύναμι τοῦ Χριστοῦ. Ἀλλὰ δὲν τὸν βρῆκε, γιατί τὴν ἡμέρα ἐκείνη ὁ Χριστὸς βρισκόταν πάνω στὴν κορυφὴ τοῦ Θαβώρ, ὅπου ἔγινε ἡ μεταμόρφωσίς του. Ἐκεῖ ἦταν ὁ Χριστὸς μαζί μὲ τοὺς τρεῖς μαθητὰς του Πέτρο Ἰάκωβο Ἰωάννη. Οἱ ἄλλοι **ὀκτῶ μαθηταὶ** ἦταν στοὺς πρόποδες τοῦ βουνοῦ. Αὐτοὺς παρακάλεσε ὁ πατέρας νὰ κάνουν καλὰ τὸ παιδί του.

Δὲν μπόρεσαν ὅμως νὰ κάνουν τίποτα· **τὸ δαιμόνιο ἦταν ἰσχυρό**. Τὸ κακὸ εἶχε ριζώσει πολὺ· ἔμοιαζε μὲ δέντρο ποὺ ἔχει ἀπλώσει βαθειὰ τὶς ρίζες του στὸ χῶμα καὶ δὲν μποροῦν εὐκόλα νὰ τὸ ξεριζώσουν.

Σὲ λίγο ἔρχεται ὁ Χριστὸς, καὶ ὁ δυστυχισμένος πατέρας πέφτει στὰ πόδια του καὶ λέει· **Ἄν μπορῆς**, κάνε καλὰ τὸ παιδί μου (βλ. Μάρκ. 9,22). Τότε ὁ Χριστὸς τοῦ ἀπαντᾷ· «**Ὡ γενεὰ ἄπιστος καὶ δειστραμμένη! ἕως πότε ἔσομαι μεθ' ὑμῶν; ἕως πότε ἀνέξομαι ὑμῶν;**».

Αὐτὸ εἶνε τὸ βαθὺ **παράπονο τοῦ Χριστοῦ**. Γιατί τὸ εἶπε αὐτό;

***

Τρία ὀλόκληρα χρόνια ἐδῶ στὴ γῆ, ἀγαπητοί μου, ὁ Χριστὸς πῆγαινε ἀπὸ χωριὸ σὲ χωριό, κήρυττε τὰ θεῖα του λόγια, ἔκανε θαύματα, εὐεργετοῦσε τὸν κόσμον ὅλο. Ὅστερα ἀπὸ τόσες εὐεργεσίες θὰ ἔπρεπε νὰ μὴν ὑ-

πάρχη κανένας ἄπιστος· θὰ ἔπρεπε ὅλοι νὰ πιστεύουν. Ὅμως μόνο ἓνας μικρὸς ἀριθμὸς ἀνθρώπων πίστεψε. Οἱ δὲ γραμματεῖς καὶ φαρισαῖοι ἦταν ἐναντίον του· τὸν κατηγοροῦσαν κι ἀμφισβητοῦσαν τὸ θεϊκό του κύρος. Ἔφτασαν μάλιστα στὸ σημεῖο νὰ ποῦν, «Ἐν τῷ ἄρχοντι τῶν δαιμονίων ἐκβάλλει τὰ δαιμόνια» (Ματθ. 9,34. Μάρκ. 3,22. Λουκ. 11,15). Ὁ Χριστὸς δὲν βρῆκε ἀνταπόκρισι στὸν κόσμον αὐτόν. Γι' αὐτὸ παραπονιέται καὶ λέει· «Ἔως πότε ἀνέξομαι ὑμῶν;». Καλύτερα νὰ φύγω, νὰ σταυρωθῶ, παρὰ νὰ ζῶ μέσα σὲ τέτοιο κόσμον.

Παρὰ τὸ παράπονο καὶ τὴν πικρία του, ἐν τούτοις ὁ Χριστὸς θεράπευσε τὸ δαιμονιζόμενον παιδί. Καὶ μετὰ ἀπήντησε καὶ στὸ ἐρώτημα τῶν μαθητῶν του· –Γιατί ἐμεῖς δὲν μπορέσαμε νὰ βγάλουμε τὸ δαιμόνιο; –Αἰτία εἶνε ἡ ἀπιστία σας. Δὲν πίστευαν ὅπως πρέπει στὸ Χριστό. Πρόσθεσε ἀκόμη· –Ὅποιος ἔχει ζωντανὴ «πίστιν ὡς κόκκον σινάπεως» (Ματθ. 17,20), θὰ κάνη μεγαλύτερα θαύματα· θὰ ξεριζώνη καὶ βουνὰ καὶ θὰ τὰ ρίχνη στὴ θάλασσα.

Σπουδαῖα ὅλα αὐτά. Τώρα ὅμως ἄς προσέξουμε τὸ παράπονο τοῦ Χριστοῦ· «Ἔως πότε ἀνέξομαι ὑμῶν;», ὡς πότε θὰ σᾶς ὑποφέρω;

***

Γνωρίζουμε ἀπὸ τὴν ἀγία Γραφή, ἀγαπητοί μου, ὅτι ὁ Θεὸς εἶνε μακρόθυμος. Ὅπως ὁ πατέρας ὑποφέρει τὸ ἄτακτο παιδί του καὶ ἡ μάνα τὴν κόρη της, ἔτσι καὶ ὁ Χριστὸς μᾶς ὑποφέρει· γιατί εἶνε γεμᾶτος ἀγάπη. Δὲν μᾶς τιμωρεῖ τὴν ὥρα ποὺ ἁμαρτάνουμε. Ἄν μᾶς τιμωροῦσε καὶ κάθε φορὰ ποὺ ἁμαρτάναμε ἔπεφτε ἓνας κεραυνός, δὲν θὰ ἴμενε κανένας ἀπὸ μᾶς. Ζοῦμε ὅλοι μας χάρις στὴ μακροθυμία τοῦ Θεοῦ.

Ἡ μακροθυμία τοῦ Θεοῦ φαίνεται καὶ στὸν κατακλυσμὸ. Περίμενε ὁ Θεὸς ἑκατὸν εἴκοσι χρόνια. Ὁ Νῶε κατασκεύαζε τὴν κιβωτὸ καὶ κήρυττε στὸν κόσμον μετάνοια. Ἀλλὰ δὲν μετανουοῦσαν. Ξαφνικὰ μιὰ μέρα, ἐκεῖ ποὺ διασκέδαζαν καὶ ἔκαναν τὰ αἶσχη, ἀνοίξαν οἱ καταρράκτες τοῦ οὐρανοῦ. Φούσκωσαν τὰ ποτάμια, οἱ λίμνες, οἱ θάλασσες, καὶ κάλυψαν καὶ τὰ πιὸ ψηλὰ βουνὰ· καὶ πνίγηκαν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι καὶ τὰ ζῶα μέσα στὸ νερό.

Τὸ ἴδιο καὶ στὰ Σόδομα καὶ Γόμορρα, τὶς ἁμαρτωλὲς πόλεις. Ὁ Θεὸς εἶπε στὸν Ἀβραάμ ὅτι θὰ τὶς καταστρέψῃ. Ὁ Ἀβραάμ ρώτησε· –Ἄν, Κύριε, μέσα σ' αὐτὲς ὑπάρχουν πενήντα δίκαιοι, θὰ τὶς καταστρέψῃς; Ὁ Θεὸς εἶπε· –Δὲν θὰ τὶς καταστρέψω. Ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ὑπῆρχαν οὔτε δέκα δίκαιοι –παρὰ μόνο ἡ οἰκογένεια τοῦ Λῶτ–, ἀνοίξαν οἱ καταρράκτες τοῦ οὐρα-

νοῦ, καὶ ἔβρεξε τότε ὄχι νερὸ ἀλλὰ φωτιὰ καὶ θειάφι· λαμπάδιασε ὁ τόπος, κήκαν τὰ πάντα. Τέλος ἀνοίξε ἡ γῆ καὶ κατάπιε τὶς πόλεις.

Μακροθυμεῖ ὁ Θεός. Κάποτε ὅμως, ὅπως τότε, ἡ ὀργή του ξεσπᾷ. Λέει ὁ Κύριος, ὅτι θὰ ἔρθουν ἡμέρες, ὅπως οἱ ἡμέρες Λῶτ (βλ. Λουκ. 17,28) καὶ ὅπως οἱ ἡμέρες Νῶε (βλ. Ματθ. 24,37· Λουκ. 17,26). **Ζοῦμε σὲ τέτοιες ἡμέρες**, παραμονὲς μεγάλων γεγονότων σὲ παγκόσμιον κλίμακα. Μᾶς ἀνέχεται ὁ Θεός, ἀλλὰ λέει· «Ἔως πότε ἀνέξομαι ὑμῶν;».

Ῥίξτε μιὰ ματιὰ στὴν κοινωνία καὶ θὰ δῆτε ὅτι ὅλοι (ἄντρες καὶ γυναῖκες, νήπια καὶ γέροντες, λαϊκοὶ καὶ κληρικοί), βρισκόμαστε ἔξω ἀπὸ τὴν τροχιά τοῦ Θεοῦ. **Ὅλοι ἁμαρτάνουμε**. Ὁ ἓνας βλαστημᾷ τὸ Θεό, καὶ κανεὶς δὲν διαμαρτύρεται. Ὁ ἄλλος τὴν Κυριακὴ ποὺ χτυπᾷ ἡ καμπάνα παίρνει τὸ ντουφέκι του καὶ πάει γιὰ κυνήγι ἢ γιὰ ψάρεμα. Ἄλλος δὲν πατάει στὴν ἐκκλησία οὔτε τὰ Χριστούγεννα οὔτε τὸ Πάσχα. Γονεῖς ἀδιαφοροῦν τελείως γιὰ τὰ παιδιά τους. Γυναῖκες γυρίζουν στοὺς δρόμους γυμνές. Ἄντρες ἀλλάζουν τὶς γυναῖκες σὰν τὰ πουκάμισά τους. Νέοι, μὲ τὸ τσιγάρο στὸ στόμα, μὲ τὴν ἀναίδεια στὴ γλῶσσα, μὲ τὴν ἀνηθικότητα στὸ βίον, ξεμερώνονται στὰ νυχτερινὰ κέντρα. Ἡ διαφθορὰ ὀργιάζει. Φτάσαμε στὴν Ἑλλάδα τὸ φθηνότερο κρέας νὰ ἴνε τὸ ...γυναικεῖο. Θεέ μου, **ποῦ κατήντησε** τὸ ἱστορικὸ μας ἔθνος μὲ τὴ μεγάλη καὶ ἔνδοξη παράδοσι!

***

Κι ἀκούγεται, ἀγαπητοί μου, τὸ παράπονο τοῦ Χριστοῦ· «Ἔως πότε θὰ σᾶς ὑποφέρω;». Ἔχει καὶ ἡ μακροθυμία τοῦ Θεοῦ τὰ ὅριά της. Φοβᾶμαι, ὅτι **ἐξαντλήσαμε τὰ ὅρια**. Φοβᾶμαι ὅτι τὸ ποτήρι ξεχειλίζει. Μερικὲς σταγόνες ὑπολείπονται γιὰ νὰ ὀλοκληρωθῇ τὸ κακό. Πάνω ἀπ' τὰ κεφάλια μας δὲν θ' ἀνοίξουν τὴ φορὰ αὐτὴ οἱ καταρράκτες οὔτε τοῦ Νῶε οὔτε τοῦ Λῶτ. Τί μᾶς περιμένει; Τὸ λέει ἡ Ἀποκάλυψις. Θὰ πέσουν «φιάλες» (Ἀπ. κεφ. 16ο), πυρηνικὲς βόμβες, καὶ ὅλα θὰ γίνουν «γῆς Μαδιάμ». Θὰ ἐξαφανιστοῦν, μέσα σὲ λίγα λεπτά, μεγαλουπόλεις. Παντέρημος θὰ καταντήσῃ ὁ κόσμος. Κατακλυσμὸς πυρηνικός. «Ὡσπερ αἱ ἡμέραι τοῦ Νῶε» (Ματθ. 24,37).

Τί νὰ κάνουμε στὶς δύσκολες αὐτὲς ὥρες; Ν' ἀπελπιστοῦμε; Ὁχι. **Νὰ μετανοήσουμε** καὶ νὰ ἐπιστρέψουμε στὸ Θεὸ μικροὶ καὶ μεγάλοι. Νὰ κλάψουμε, νὰ ἐξαγνισθοῦμε ὅλοι. Καὶ τότε ἡ Παναγία θὰ πρεσβεύσῃ στὸν Κύριο, καὶ θὰ μᾶς ἐλεήσῃ καὶ θὰ μᾶς σώσῃ· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**